

I esclatava a l'estança una rialla
perquè un petit, tot displicent,
es descuidava de dir la millor ratlla,
esdevenint el vers incongruent...

Els esplais de la festa continuaven;
damunt del nostre llit jugàveu tots;
en tant amb els llençols uns us tapàveu,
amb el cuixí, els demés, donàveu bots.

I si a l'esclat d'alguna tamborella,
la cridadissa tornava fort brogit,
me deia vostra mare, a cau d'orella:
—Endu-te'ls a jugar fora del llit!...

I agafant-vos a tots en dos braçades,
portant a coll-i-bé els més petits,
sortíem a jugar, a grans gambades,
tot xisclant com oronells ardots...

A l'hora de dinar, junts a la cita,
a taula ens assentàvem a pleret:
a prop de vostra mare, la petita;
a mon costat s'asseia el més grandet.

Ensems peixia, amant, a la menuda;
cercava el preuat tall per al mitjà;
als més grandets, la part per ells volguda;
per la gran, el més rós bocí de pa.

Amb cura patriarcal i mà zelosa,
ella feia les parts, tan amatent,
que s'abastava per a tota cosa
i a cada hú feia, per igual, content.

Oh, dolces mans! Pomells de gentilesa!
En l'afalac suaus; blanques al reny;
que sabent de medir la subtileza,
en els afers posaven tot el seny!...

Oh, dolces mans! Per a l'almòina obertes;
plegades tendrament per l'oració;
en serveis íntims de la casa, expertes,
i de l'art, deéses!... Quina il·lusió!...

En arribar les postres, com floria
un escaient encís en vostre esguard!
Us miràveu, cofois, plens d'alegria,
i us en'nàveu, saltant, amb vostra part...

Avui, que dins de mí sento fretura
i tot mon ésser vibra amb el record
d'aquelles diades plenes de ventura;
en el sisè aniversari de sa mort,

encara és més intensa l'enyorança,
en la tristor de mon exil crudel
i vinc a refermar-vos l'esperança
que, junts, poguem reveure-la en el cel.

Si l'angoixa us retés alguna volta
i sentíssiu el fred de l'orfanat,
no defalliu!..., que us fa de bona escolta
l'esprit de vostra mare, amb sa bondat;

i d'àngel guardià, la germaneta
que d'avançada féu el trist camí,
morint igual que en la tarda quieta,
es marceixen les flors del llessamí...

Sigueu formals, plaents i estudiosos;
doneu mostres constants d'humilitat,
sens descendir per viaranys dubtosos,
amb perill de la personalitat.

Tingueu afecte als qui amb constància,
han vetllat vostres somnis i salut,
i cuidant-vos, fidels, en vostra infància,
mereixen nostra eterna gratitud.

Els més grandets, sigueu la teia encesa
que il·lumini el camí dels més infants,
i serveu sempre la millor escomesa
per les vostres germanes, adorants.

I vosaltres, filletes, m'aconhorta
que respecteu an els germans majors;
que el record de vostra mare morta,
uneixi per a sempre els nostres cors!...

Filla amorosa, amiga incomparable,
muller i consellera sens igual,
era la vostra mare; sempre afable
i sempre somrient, per natural.

Era la seva veu tan harmoniosa
i ses cançons entraven tant al cor,
que tota idea vaga i recelosa
es convertia en pensament d'amor.

Quan en la nit, les tasques ja finides,
dormíeu, quiets, somnis pregons,
vora el piano, amb notes ben sentides,
me refeia energies i il·lusions...

Avui és el meu Sant. I en tal diada,
al perleig lleu dels meus encesos ulls,
us envio la més forta abraçada
i amanyago, al lluny, els vostres rulls!...

Guayaquil (Ecuador), 29 de juny de 1927

